

Necessitat del diàleg entre Orient i Occident

La necessitat de fomentar el diàleg de cultures i civilitzacions entre Orient i Occident fou subratllada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que els dies 8 i 9 de juny participà en la trobada internacional organitzada a Florència per la Comunitat de Sant'Egidio i la Universitat d'Al-Azhar (El Caire) sobre el tema «Orient i Occident: diàleg de civilitzacions». El cardenal parlà sobre la necessitat de «conviure en un món global», en el marc d'una taula rodona en què el van acompanyar el sociòleg Manuel Castells, l'historiador Alexandre Adler, el conseller del rei Abdullah de Jordània Ghazi bin Muhammad bin Talal, i el polític i acadèmic indonesi Muhammad Quraish Shihab.

El cardenal parlà sobre la necessitat de «conviure en un món global», en el marc d'una taula rodona en què el van acompanyar el sociòleg Manuel Castells, l'historiador Alexandre Adler, el conseller del rei Abdullah de Jordània Ghazi bin Muhammad bin Talal, i el polític i acadèmic indonesi Muhammad Quraish Shihab.

GLOSSA

Pares, avis... sembradors!

Em comentava amb emoció un senyor gran, superats els vuitanta anys, que guardava com un preuat record de la infantesa la figura de l'avi, que solia dirigir cada vespre el rés del rosari tot passejant per la sala gran de la masia on vivia i on els néts passaven l'estiu. En algunes ocasions, abans de començar, comentava els misteris —goig, dolor o glòria— que contemplarien aquell dia en una improvisada catequesi. El testimoni de fe i pregària de l'avi, el rosari resat en la comunitat familiar, els seus ensenyaments, esdevingueren llavor de fe i de fidelitat a Déu, que arrelaren en el cor d'aquell nét que avui, també avi, després d'una vida viscuda amb el desig de seguir Jesús, procura ser-ne referent per als petits de la seva família.

Una religiosa gran, també de més de vuitanta anys, m'explicà que els ensenyaments familiars que la iniciaren en la fe en la infantesa i el testimoni dels avis i dels pares li van donar una gran confiança en Déu, a qui ja llavors sentia proper —com proper era per a aquells que li'n parlaven— i que pensava que l'ajudava a l'hora de discernir com fer les coses, prenent com a referent el que

Jesús deia i feia en els textos evangèlics més elementals, que eren els que coneixia, explicats en l'àmbit familiar. Considera que aquest sentiment de proximitat sempre l'ha acompanyat i l'ha ajudat a configurar el seu seguiment de Jesús.

Quan aquestes persones evocuen els records d'infantesa i la seva iniciació en el coneixement i seguiment de Jesús per la paraula i el testimoni dels pares i dels avis, estan fent present allò del «Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob», perquè les seves evocacions afectuoses diuen: «Crec en Déu, en el Déu dels meus pares, el Déu dels meus avis». La família esdevé així una autèntica església domèstica, comunitat integrada en la vida de l'Església, espai evangelitzador. «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com» (Mc 4,26-27). ¿No sentiu la crida a ser sembradors, l'intens desig que, si Déu vol, uns néts ja molt grans us recordin dient: «El meu avi, la meua àvia..., ells em van fer Déu molt present i proper»?

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- Del 8 al 17, Pastoral Vocacional, «Camino de Santiago».
- Divendres 10, Caseres, a les 19 h, Confirmacions.
- Dissabte 11, Traiguera, a les 20 h, Confirmacions.
- Diumenge 12, Godall, a les 12 h, Confirmacions. / Boixar, Visita Pastoral.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (VI)

En la quarta part de la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres*, els bisbes oferim unes propostes inspirades en la fe perquè els cristians siguem sembradors d'esperança en el nostre món. És bo que no perdem de vista el sentit d'aquestes propostes. No és propi del magisteri episcopal oferir solucions de caràcter tècnic o polític per a eixir de la crisi. Tampoc competeix als bisbes jutjar les distintes polítiques per a indicar quina d'elles és en aquesta situació la més adequada o la més justa. Es tracta d'uns suggeriments perquè revisem les nostres actituds i la nostra escala de valors, i per recordar-nos que els primers que estem cridats a posar-les en pràctica som els cristians.

La primera exigència que se'ns planteja és la crida a la conversió. És l'actitud de qui no se sent perfecte i, per tant, necessita viure constantment revisant les pròpies prioritats i els propis valors. Aquesta crida a la conversió és una exigència perquè els cristians visquem en el desig permanent d'adherir-nos a Crist i de conformar-nos amb els seus sentiments. En la mesura que cresquem en la nostra unió amb Crist, més fort serà el nostre amor als germans. Aquesta actitud de contínua renovació i conversió ens obliga també a alguns canvis en la vida de l'Església: no hem de tindre por de desenvolupar iniciatives innovadores que manifesten que volem arribar a viure una opció preferencial pels pobres i que aquests ocupen un lloc privilegiat en la vida de l'Església. ¿En quina mesura aquesta inquietud es manifesta en els nostres programes pastorals i en la vida diària de les nostres parròquies i comunitats?

En el document se'ns recorda també que el compromís dels cristians ha de fonamentar-se en una sòlida espiritualitat. Sense ella fàcilment perdem el sentit d'allò que fem. En sintonia amb l'encíclica *Deus caritas est*, s'indiquen els dos trets que han de caracteritzar aquesta espiritualitat: ha d'afonar les seues arrels en l'entranya mateixa del nostre Déu i, per això, ha de portar-nos a viure la nostra relació amb els pobres en una actitud de tendresa i gratuïtat, i ha d'estar oberta a la realitat del món que ens envolta obrint els nostres ulls a les injustícies i a les pobres dels més necessitats.

Un cristià no pot oposar evangelització i compromís per la transformació del nostre món. No es pot mantindre l'opinió que el primer és lluitar per la justícia i, quan tinguem un món just, ja s'anunciarà l'Evangeli. L'Evangeli és el camí de l'Església. Altres poden tindre altres camins, però el cristià confia en la força transformadora de l'Evangeli, perquè té la certesa que si els homes i dones arriben a conèixer i estimar de veritat a Jesucrist, el nostre món serà més digne de l'home. La vertadera evangelització és ferment de llibertat i de fraternitat. Allí on l'Evangeli és acollit de veritat, floreix la justícia. Possiblement molts consideren aquest camí poc eficaç i molt lent, però a la llarga, és el que ofereix un fonament sòlid a les aspiracions de la humanitat per un món més just.

Amb la meua benedicció i el meu afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **FRANCESC GRANÉ**

Creure i saber

La revista digital *Creure i saber* del Col·lectiu de Professors Universitaris Cristians, amb el suport del Centre Edith Stein, és «un projecte humil i en construcció, que vol anar reunint professors universitaris i alumnes amb ganes d'anar donant raó de la seva experiència humana i creient». Mar Galceran i Francesc Grané en són els directors.

Què es proposa *Creure i saber*?
Aprofitar l'experiència i el saber de diferents professors universitaris, especialment els més joves, per ajudar a anar discernint en què consisteix i com s'expressa l'experiència cristiana entre un col·lectiu que té la seva feina, precisament, en el debat cultural.

A qui s'adreça la revista?
A persones amb set d'autenticitat, de viure una vida on el seu projecte vital no és únicament el seu ego, el cultiu de la seva vanitat. Hi ha una recerca d'autenticitat vital que no troba en el llenguatge religiós l'expressió de la seva experiència ni de la seva recerca. La nostra feina és, com fan tants altres, ajudar a crear ponts. Amb un cristianisme no situat en el prejudici ni en les qüestions morals, sinó en la proposta, el vincle, la integració: en la comunió.

Dieu que és un projecte «en construcció». Per què?
Vam iniciar *Creure i saber* amb l'intent d'explicar, traduir, el contingut del què creiem els cristians, el Credo, a partir de les aportacions que ens fan avui les diferents ciències i amb un llenguatge d'accés directe. Són molts els cristians i les cristianes que estan fent aquest esforç. I volem que la revista es vagi fent entre tots, donant veu a persones que viuen amb seriositat la seva vida de recerca humana i universitària.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels nuvis

Déu meu, ajuda aquesta parella a ser un sol cor, ple d'amor. Dóna'ls una vida en què puguin ser un sol cor

en la joia i en el dolor, en la salut i en la malaltia.

Dóna'ls amor pels fills que tindran i fes que a casa seva hi hagi sempre una porta oberta per al pobre.

Ensenya'ls, Senyor, a pregar junts perquè puguin estar ben units.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

La eficaz terapia del perdón

La mejor vía terapéutica que puedo recomendarle como médico para conseguir el saludable propósito de liberación del resentimiento es la del perdón. Por esto, en el último capítulo

de mi libro doy algunos consejos de cómo ejercitar el perdón. Recetas, amigo lector, para cualquier situación familiar por más conflictiva que se presente. Porque, en el fondo, no le dé muchas vueltas: es imposible ser feliz si no perdonamos a los demás.

Al guardar resentimiento le estamos concediendo a otra persona la potestad de restringir nuestra felicidad. Al romper con el resentimiento y optar por el perdón recuperamos la libertad, porque, si no perdonamos, seguimos atados al ofensor y al daño que nos hizo (resentimiento).

«Perdonar es la única acción que no es reacción, sino un acto inédito e inesperado, no condicionado por el acto que lo ha provocado», nos puntualiza la filósofa alemana de origen judío que sufrió la dictadura nazi Hanna Arendt.

Mi amigo, el también filósofo Francesc Torralba, aún apunta más alto en la acción de perdonar, cuando nos informa de que «perdonar es propiamente una prerrogativa de Dios. Cuando una persona perdona de corazón, cuando se libera de todas las ataduras que le impiden dar este paso, hay una chispa de divinidad que prende en su ser».

Decía un autor que «el resentimiento es una autointoxicación psíquica, un envenenamiento de nuestro interior que depende de nosotros mismos». En esta misma línea se expresaba el filósofo alemán Max Scheler en un minucioso estudio sobre el resentimiento, cuando decía: «Es una intoxicación sentimental.»

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El fariseísmo

Sorprende la manera de actuar de Jesús, porque no se aleja de los que en su sociedad eran considerados impuros. Todo lo contrario: se relaciona abiertamente con publicanos y pecadores, para escándalo de los fariseos (Mt 9, 10-11).

Su actitud nos enseña a valorar la potencia del bien. La auténtica batalla se libra no sólo protegiéndonos del posible contagio del mal, sino expandiendo el bien. Cuando Jesús es tocado por la hemorroísa, no se contagia él, sino que sana ella (Mt 9, 20-22).

Jesús nos invita a fijarnos en lo interior (Mc 7,15). Por eso crítica con dureza la hipocresía de los fariseos, que estaban obsesionados por su imagen externa y desatendían lo interior. Jesús lo compara con un sepulcro blanqueado por fuera y lleno de inmundicia por dentro (Mt 23,27).

En este contexto, la imagen del sepulcro de Cristo adquiere un significado muy especial. Allí donde los convencionalismos indican que hay impureza —el cadáver de un ajusticiado—, se manifiesta la máxima pureza —la resurrección— y, en vez de estar cerrado a cal y canto para no contaminar, se abre al mundo para irradiar vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts (□ Urgell) [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Mare de Déu Reina de la Pau. Sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ † Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé: Ef 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor." Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos: Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.»

Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es ésa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es éste el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

La Santa Faç. Pintura sobre taula atribuïda a Juan de Flandes (Cartoixa de Miraflores, Burgos)

COMENTARI

El pecat és rebutjar el Crist

Es evangelistes no han buscat minimitzar els fracassos de la predicació de Jesús. Jesús fracassa fins i tot davant els seus. Entusiasmats pel seu ensenyament i per les seves obres, molts han vist en ell un home excepcional. D'altres, tanmateix, s'han qüestionat d'on venia la seva saviesa i els seus poders extraordinaris, l'autoritat del seu ensenyament... Però queden sorpresos davant la reacció negativa dels seus convilatans de Natzaret. Per a ells, Jesús era tan sols el fuster a qui li havien fet encàrrecs. Aquesta proximitat humana feia que se'ls fes difícil de percebre la seva divinitat.

Per això allí no va poder fer cap miracle. Creure en el Déu llunyà és més fàcil que trobar el Déu pròxim. En la proximitat tot esdevé concret, homes i coses: tenen un nom i necessiten un espai. Hem de creure que Crist se'ns fa trobadís en la paraula i en el sagrament, en el qui seu al meu costat, en l'església, pel carrer, en la nostra pròpia casa...

L'experiència del rebuig de la Paraula és una de les constants en la missió dels profetes, com veiem en Ezequiel, Pau o en el mateix Jesús. La crisi, el dubte, el fracàs, la feblesa, ens fan veure que no ens hem d'espantar davant les reaccions contràries dels altres homes ni dimitir fàcilment de la nostra missió: portar el goig de l'Evangeli a les perifèries del nostre món.

Déu vol que proposem la veritat de l'Evangeli, no que la imposablem.

Déu, sempre imprevisible, es proposa i es revela mitjançant uns instruments i en els moments més impensats. La seva oferta de salvació no està lligada a fórmules fixes, sinó als instruments més fràgils, a través dels quals brilla més bé que, malgrat les nostres febleses, tenim dintre nostre la força del Crist: «M'agrada ser feble. Quan sóc feble, és quan realment sóc fort» (segona lectura).

El cristià pot dir amb sant Pau: «Gràcies a les meves febleses, tinc dintre meu la força del Crist.»

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA DIOCESANA

XXIX Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Vic

El dia 13 de maig tingué lloc a Vic la XXIX Trobada Interdiocesana del Moviment de Vida Creixent, amb el lema: «La fe ens mou». Ens aplegàrem a la Catedral més de vuit-cents membres del Moviment de les diòcesis de Catalunya, les Illes i Andorra. De la nostra diòcesi de Tortosa van assistir-hi quaranta-set membres, acompanyats per Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà de Vida Creixent i Mn. Antonio Jurado, consiliari de Benicarló. Vam gaudir d'una jornada de pregària, amistat i germanor, sentint-nos tots plegats Església de Jesucrist en el marc de l'Església diocesana de Vic, presidida pel seu bisbe, Mons. Romà Casanova. També hi eren presents l'alcalde de Vic i alguns regidors.

A l'autocar vam fer la pregària d'anada, dirigida per Mn. Joan Bajo. Després de compartir un dinar de germanor al Recinte Firal del Sucre. Una vegada a l'autocar, camí de la nostra diòcesi de Tortosa, vam fer una pregària agraïda de retorn amb la joia d'haver compartit una jornada de pregària, reflexió i amistat.

Maria Joana Querol
Vicecoordinadora diocesana del moviment de Vida Creixent

Confirmacions a la Bisbal i la Palma

El passat 8 de maig, i el 17, dia de la Pentecosta, als pobles de la Bisbal de Falset, 6 nois i 4 noies, i a la Palma d'Ebre, 6 noies i 2 nois, van ser confirmats pel Sr. Bisbe.

A la Palma ens va acompanyar el Sr. Bisbe, Francesc Ciuraneta, confirmant a dues nebodes.

Uns i altres van rebre lo suficient a nivell catequètic per a ser conscients que la Confirmació no era una fita, i que la vida, sense Déu, es mou en uns límits de pobresa i de limitació humana, per més que

Confirmacions a la Bisbal de Falset

Confirmacions a la Palma d'Ebre

el món tingui la pretensió d'eixamplar els horitzons i prometre el que el ser humà necessita, quan s'interroga sobre el seu origen, present i destí, i quan la seva identitat no es queda amb el desig de tenir sinó de ser.

Gràcies a les dues comunitats parroquials, als pares i padrins. Gràcies a Déu, que ens estima amb Amor d'eterna misericòrdia.

Mn. F. Allara

Romeria a la Fontcalda

El primer diumenge del mes de maig els gandesans vam estar de Romeria al Santuari de la Fontcalda, a les 7 del matí sortírem cantant el Rosari, a la sortida del poble a les «Planes» es va fer la benedicció del terme, a la Fonteta la pregària pels difunts, al cap de la Costa ens aturàrem per esmorzar i en acabar es va cantar la Salve que ens portà a l'ermita en processó; a les 11.30 h la Missa i en acabar la veneració —que fou llarga—, a la plaça els gegants ens animaren a ballar. A les 17.30 h es resà el Rosari pels malalts, a les 19.30 h la Missa

a la Parròquia i a les 21 h la processó fins a l'Església on vam dir VISCA LA MARE DE DÉU DE LA FONTCALDA! I fins l'any vinent si a Déu plau.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Gandesa

Jornada de convivència interparroquial

Des de fa uns anys, en temps Pasqual, les parròquies d'Amposta organitzem una sortida interparroquial per a col·laboradors i voluntaris que treballen en l'àmbit de Càritas, en la catequesi, en els consells parroquials, en l'elaboració artesanal de palmes, en la neteja parroquial i en altres serveis ocasionals. Aquest any hem visitat Morella i el Santuari de la Balma, a Sorita.

A Morella, ens acollí el rector, Mn. Josep Àngel, que ens donà una detallada explicació de l'església basílica. Posteriorment ens vam dirigir a visitar el Santuari de la Mare de Déu de la Balma. Fou a la mateixa hostatgeria del Santuari que ens serviren l'àpat del migdia. Abans de deixar el Santuari, els 108 comensals li agraïen, amb un llarg i sonor aplaudiment, l'atenció hospitalària dispensada en la visita al Santuari i en l'acurat servei de restauració.

Retornats a Amposta vam poder gaudir d'un concert, a l'església arxiprestal, a càrrec del cor i quartet de clarinets de la Lira Ampostina.

Parròquies d'Amposta

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (VI)

En la cuarta parte de la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres*, los obispos ofrecemos unas propuestas inspiradas en la fe para que los cristianos seamos sembradores de esperanza en nuestro mundo. Es bueno que no perdamos de vista el sentido de estas propuestas. No es propio del magisterio episcopal ofrecer soluciones de carácter técnico o político para salir de la crisis. Tampoco compete a los obispos juzgar las distintas políticas para indicar cuál de ellas es en esta situación la más adecuada o la más justa. Se trata de unas sugerencias para que revisemos nuestras actitudes y nuestra escala de valores, y para recordarnos que los primeros que estamos llamados a ponerlas en práctica somos los cristianos.

La primera exigencia que se nos plantea es la llamada a la conversión. Es la actitud de quien no se siente perfecto y, por tanto, necesita vivir constantemente revisando las propias prioridades y los propios valores. Esta llamada a la conversión es una exigencia para cada uno de nosotros a vivir en el deseo permanente de adherirnos a Cristo y de conformarnos con sus senti-

mientos. En la medida en que crezcamos en nuestra unión con Cristo, más fuerte será nuestro amor a los hermanos. Esta actitud de continua renovación y conversión nos obliga también a algunos cambios en la vida de la Iglesia: no debemos tener miedo de desarrollar iniciativas innovadoras que manifiesten que queremos llegar a vivir una opción preferencial por los pobres y que éstos ocupan un lugar privilegiado en la vida de la Iglesia. ¿En qué medida esta inquietud se manifiesta en nuestros programas pastorales y en la vida diaria de nuestras parroquias y comunidades?

En el documento se nos recuerda también que el compromiso de los cristianos debe fundamentarse en una sólida espiritualidad. Sin ella fácilmente perdemos el sentido de lo que hacemos. En sintonía con la encíclica *Deus caritas est*, se indican los dos rasgos que deben caracterizar esta espiritualidad: debe hundir sus raíces en la entraña misma de nuestro Dios y, por ello, debe llevarnos a vivir nuestra relación con los pobres en una actitud de ternura y gratuidad, y debe estar abierta a la realidad del mundo que nos rodea

abriendo nuestros ojos a las injusticias y a las pobrezas de los más necesitados.

Un cristiano no puede oponer evangelización y compromiso por la transformación de nuestro mundo. No se puede mantener la opinión de que lo primero es luchar por la justicia y, cuando tengamos un mundo justo ya se anunciará el Evangelio. El Evangelio es el camino de la Iglesia. Otros pueden tener otros caminos, pero el cristiano confía en la fuerza transformadora del Evangelio, porque tiene la certeza de que si los hombres y mujeres llegan a conocer y a amar de verdad a Jesucristo, nuestro mundo será más digno del hombre. La verdadera evangelización es fermento de libertad y de fraternidad. Allí donde el Evangelio es acogido de verdad florece la justicia. Posiblemente muchos consideren este camino poco eficaz y muy lento, pero a la larga, es el que ofrece un fundamento sólido a las aspiraciones de la humanidad por un mundo más justo.

Con mi bendición y mi afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa